

Publicerad 2009-02-15 20:57 av John William

Ett färgsprakat spektra av gråhet

Rullgardinen åkte upp

jag
givakt som en plötslig
strimma ljus
en blankpolerad sjö

ögon doppade i svart silver

med menande blick:
"John, din styrka är latent"
tilltalade mig sen fel

Joel
Josef
David

borde anat oråd
redan då

torsons skugga
när den slickade lavetten

Ben
grenslade det vindpinade i mig
ändå skakade jag
som den tandlöse inför framtiden

den som nu aldrig kommer få lov

att sluka året
med våren på ständig frammarsch

Inuti spåkulan där
snöflingor gått i ide
är jag besudlad och visnen
som snöglopp i augustisolen
jag är den som

fick en rejäl känga
ljus
men bröts itu
när jag doppat mig
i flottighetens efterdyningar

Hukar mig
inte längre för att se
stryker bara
med en sträv handflata
ärrat ansikte
till oigenkännlighet
inuti

fanns allt och inget
när jag väl trädde in

min styrka
drogs
i grönt sot
som stinna burkar
i släptåg efter brudmarschen

*

Hennes andedräkt
speglade
ringar på vattnet

gömda i en vrå av lättnad
ett förtvivlat barn
som förvanskade henne
till bara groteska anletsdrag

Jag drog handen
genom hennes hår
som yrt i åtskilliga vindar
från fjärden,
vidrörde varsamt
glasvalvet med floretten
luften gick ur mig
in i ett nytt
och besynnerligt aggregationstillstånd

en färgsprakad
hinna
som nu blev till fast
låg vakande över mig och
näckrosorna när vi

drops bort
mot fallet där allt mynnar ut

men längst med mina ådror rinner dessa älvar
ständigt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren John William med Poeter.se id #25899 innehar upphovsrätten